

Lauren Layne

VLCI

— ❦ — Z — ❦ —

WALL STREET

IAN

⌘ — V L C I — ⌘

Z WALL STREET:

I A N

Text copyright © 2018 by Lauren Layne

All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Blažena Kukulišová, 2023

Cover © Guter Punkt, 2023

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3277-7 (pdf)

Lauren Layne

— ❧ — **VLCI** — ❧ —
Z WALL STREET:

IAN

přeložila Blažena Kukulišová

*Věnováno Kristi Yantové,
která mi jako redaktorka pomohla co nejlépe psát
a jako kamarádka mi pomohla být co nejlepší bytostí.*

1

IAN

Teoreticky jsem hajzlík. Jo, říkám to já sám, takže vy se už nemusíte namáhat.

Nevěříte? Tak si shrňme, co je Ian Bradley zač:

Tmavě šedý oblek, který mám teď na sobě, stál víc než moje první auto. Měřím sto osmdesát osm centimetrů, mám černé vlasy, modré oči a každý den posiluju, takže mi ten oblek *sekne*, jestli mi rozumíte, a vím že ano.

Je mi dvaatřicet a jsem investiční makléř – na ředitelské úrovni, pěkně děkuju – u Wolfe Investments. A dejme tomu, že nepsané motto téhle společnosti zní v podstatě takhle: *tvrdě pracuj a pořádně si užívej*.

Mám rohovou kancelář, sedmiciferný plat, luxusní byt v manhattanském Financial Districtu a se žádnou ženou nespím dvakrát – protože nemusím.

Zmínil jsem se, že jsem chodil na Yale? Až do konce studia jsem byl nejlepší z ročníku, a přitom prováděl všechny obvyklé studijní vylomeniny. Musím vám říct, že mít pestrý společenský život a současně i vyznamenání na škole z Ivy League není úplně snadné.

Takže jak říkám, jsem ukázkový příklad „prevíta z Wall Street“.

Ale než mě začnete nenávidět, tady je malý *odatek*:

Na rozdíl od ostatních členů mého bratrstva se mi prestižního vzdělání nedostalo zásluhou svěřenského fondu a čtyř generací bývalých absolventů Yaleovy univerzity, které by mi otevřely dveře. U mě to byla tři zaměstnání, prospěchové stipendium a hromada půjček.

Nenarodil jsem se v bohaté rodině, spíš než stříbrnou lžičkou jsem jako dítě jedl plastovou lžící a živil mě potrhlý, ale hodný zřízenec u benzinové pumpy v South Philly, protože většině mých pěstounů bylo úplně fuk, jestli mám co jíst.

Ta parádní rohová kancelář, o níž jsem mluvil? K té jsem se dopracoval silou vůle a po deseti letech beze spánku.

A za ten sedmiciferný plat sice mám luxusní střechu nad hlavou na Manhattanu, ale taky z něj ve Filadelfii přispívám na vysokoškolské vzdělání dětí, které žijí v rodinách pěstounů a dělají vše pro to, aby se dobře učily.

Už jste mi začali posměšně tleskat? Fajn, to je fér.

Ale podstatné je, že se zatím nestalo, abych něčeho nedosáhl, když jsem o to neúnavně usiloval a tvrdě na tom makal.

Dokud se neobjevila ona.

A tady *skutečně* začíná můj příběh.

1. týden: pondělí odpoledne

Jsou tři hodiny „pekelného pondělka“ a potřebuju další kofein.

Pondělí je den, kdy je ohlášena hromada fúzí mezi společnostmi. Pro mé kolegy a mě ve Wolfe Investments to

znamená spoustu času, kdy civíme na seznam, telefonujeme a snažíme se přijít na to, co je *fakt velké*, co si *zaslouží pozornost* a která z těch transakcí je nám *šumafuk*.

Jinými slovy je to nutné, ale otupující, zvláště když jdete pozdě spát, a... v mém světě chodíte pozdě spát *pořád*.

Vykročím ze své kanceláře s úmyslem zaskočit do Starbucks a v tu chvíli se otevřou dveře v protějším kanclu a oslnivá brunetka v upnutých červených šatech se na mě vyzývavě usměje. „Ahoj, Iane.“

Oplatím kolegyni úsměv. „Joss.“

Opře se o dveřní rám, strategicky překříží paže, aby zdůraznila rýhu ve výstřihu, a pomalu si mě prohlédne. „Hodně práce?“

Rafinovanost není její silná stránka. Sakra, na tu si u Wolfeho nepotrpí nikdo z nás.

„Obávám se, že jo.“

Přimhouří oči. „Moc tě teď nevidám.“

Vidí mě každou chvíli. Chce tím říct, že mě neviděla nahého od té chyby, kterou minulý týden způsobila přemíra ginu, a nemám v úmyslu ji opakovat. Ne proto, že by nebyla sexy, ale *podruhé* se žádnou nejdu, tak to prostě je.

Jakmile skončí výzva, končí i kouzlo.

Nejsem na to pyšný, ale bylo to tak vždycky – nejspíš nějaká výrobní vada.

„Promiň, musím běžet.“ Mrknu na ni, otočím se a jdu chodbou pryč.

„Je tady Kennedy?“ volá za mnou.

Trochu se nad tou průhlednou otázkou ušklíbnu. Pokud se snaží dohnat mě k žárlivosti, mýlí se hned dvakrát. Nejsem žárlivý a Kennedy Dawson nespí se ženskýma z práce. A i kdyby, kámoš nestojí o moje zbytky. Chlapi z Wall Street mají svoje pravidla.

„Netuším,“ křiknu přes rameno.

Posílám své pondělní baristce ve Starbucks textovku, že přijdu za pět minut (nemá smysl stát ve frontě, když stačí dvacet dolarů jako dýško a kafe už na vás čeká), a pak v kuchyňce upoutá mou pozornost pár *senzačních* ženských nohou.

Zpomalím a snažím se tomu přijít na kloub. Tahle lýtka nepoznávám. Ani zadek nebo štíhlý pas a rozhodně si nepamatuju ten dlouhý blondatý ohon, který v té správné míře roznítí představy o dospělácké roztleskávačce.

Sexy. Hodně sexy.

Musím sebou hodit, takže se chystám jít dál, a vtom uslyším, jak ta žena říká sama pro sebe: „*Osm možností volby mléka? Cože?*“

Usměju se upřímnému zmatku v jejím hlase. Strčím obě ruce do kapes a vejdu do kuchyňky, abych na vlastní oči viděl, jestli je obličej stejně parádní jako figura. „No, já sice nejsem odborník, ale jen tak z hlavy to bude plnotučné, dvouprocentní, nízkotučné, sojové, mandlové neslazené, mandlové slazené s příchutí vanilky, kokosové...“

Prudce se otočí, a když ji uvidím tváří v tvář, bezděky trochu zakloním hlavu.

Ne protože bych ji znal, ale protože ji *chci* poznat. Na krátký bizarní okamžik mi připadá, že je mi ta žena souzená.

Pointa? Ani není můj typ.

Mám rád rozesmáté ženy s koketním úsměvem a senzační figurou, které dobře chápou, co hledám: prima povyražení jenom na jednu noc.

Tahle ženská..., nejsem si tak docela jistý, jestli by poznala povyražení, i kdyby ji pláclo po zadku. Světlé vlasy má uprostřed rozdělené pěšinkou a stáhnuté dozadu z obličeje s rysy hodné holky. Nahoře není nijak zvlášť obdařená, a přestože křivka boků stojí za to, aby si ji člověk lépe

prohlédl, halenka a upnutá sukně jsou pracovně strohé a podprsenka bude nejspíš bílá a bavlněná. Nebo ještě hůř, *běžová* a bavlněná. Nemluvě o kabelce, obrovské, hnědé a ohavné.

Až na ty senzační nohy se nedá ničím vysvětlit, proč mám chuť ji kousek po kousku rozluštit.

Snad jen ty brýle.

Jo, určitě to je těmi brýlemi.

Sexy černé obroučky, vyvolávající dojem nemravné knihovnice, vyloženě probouzejí fantazii. Ještě vylepšují sexy šmrnc doširoka rozevřených modrých očí, které jsou skrznskrz...

Podezřívavé.

V jedné ruce drží nějakou složku, poklepává růžkem o druhou dlaň, nic neříká a důkladně si mě prohlíží.

Když se naše pohledy znovu setkají, očekávám obdivný úsměv, jaký mi ženy obvykle věnují, ale tahle se tváří...

Znuděně?

Což mě vyvede z rovnováhy. Jsem tak rozhozený, že místo abych uhlazeně pronesl nějakou svůdnou hlášku, ukazuju na přístroj na lince. „Potřebujete s tím pomoci?“

Zvedá obočí. „Jestli potřebuju pomoc s čím? S mačkáním tlačítek?“

Ty moje můžeš mačkat kdykoli. Dělej si se mnou, co chceš.

Přimhouří oči a mám pocit, že ta nevyřčená slova uhodla a nijak ji neberou. Jsem otrávený. A fascinovaný. Už hodně dlouho jsem se s podobnou výzvou nesetkal.

Pomalu udělám krok směrem k ní a kávovaru. Není z mé blízkosti ani trochu nervózní, takže se nakloním k přístroji a poklepám rukou na víko. „Stačí říct a všechno vám vysvětlím, paninko,“ prohlásím s přemrštěnou unylostí.

Ve stejném duchu zatřepetá řasami a gesto díky brýlím působí ještě posměšněji. „Ó, to byste *mohl*?“

Usměju se, líbí se mi víc, než jsem čekal. „Co pijete?“

„Kafe.“

Obrátím oči v sloup. „Jaké?“

„S kofeinem,“ odpoví, vytáhne jeden z firemních hrnků, postaví ho pod výpusť a zadá volbu běžné překapávané kávy.

„Nuda,“ prohlásím.

„Klasika,“ opáčí.

Rozvážně se na ni usměju. „Jdu do Starbucks. Dovolte, abych vám koupil pořádnou kávu.“

Zvedne hrnek. „Tahle mi stačí.“

„Mohla byste mít něco jiného a lepšího,“ pronesu tišším hlasem.

K mému překvapení se zasměje, ale ne koketně a se zatajeným dechem, spíš se mi *vysmívá*. „Vážně? Tyhle fráze obvykle zabírají?“

„Upřímně?“ Pousměju se. „Jo.“

Napije se kávy. „Fajn..., dejte vědět, kdy mám sehrát, že na mě jdou mdloby.“

Se mnou bys nic nehrála, beruško.

Natáhnu k ní pravou ruku. „Ian Bradley.“

Nevšímá si podané ruky a přikývne. „Těší mě.“

Předkloním se a zašeptám: „V tomto bodě mi máte říct svoje jméno.“

Taky se předkloní a odpoví šeptem: „V tomto bodě by vám mělo dojít, že nemám zájem o to, co nabízíte.“

Výzva přijata.

Začne mě obcházet se zjevným úmyslem odejít, ale to nemíním dopustit. Vykročím vpřed. „Pojďte se mnou na drink.“

„Ne, díky.“ Skoro to zní, jako by se odmítáním bavila.

„Proč ne?“ ptám se nenuceně, ale po pravdě? Chci to vědět. Nestává se často, aby mi nějaká žena řekla ne, a ještě méně obvyklé je, aby mi na tom záleželo. Jenže teď

fantazírůjů u tom, že je nahá, a ona by se nemohla tvářít lhospějněji, ani kdyby se snažila.

„No, má to spoustu důvodů,“ řiká a s potutelným úsměvem mi ukáže sločkou na krk. „Začněme tím čerstvým cucflekem.“

Odolám nutkání přikrýt si skvrnu rukou. *Ta zatracená barmanka s upířimi sklony ze včerejška.*

„Hmm,“ přemítám. „Víte jistě, že je to cucflek? Možná mám nepřijemnou reakci na něco, co s mou košilí prováděli v čistírně.“

Tajemná blondýnka zvedne hrnek s kávou. „A to je další důvod. Nemám u mužů ráda vyrážku.“

Zasměju se, zaujatý jako nikdy jejím nabroušeným jazykem. „Kdo jste?“

„Budete litovat, že jste mě pozval na drink,“ řiká a *ta-juplně* se usměje.

„Proč bych...“

„Iane.“

Otočím se a potlačím rozmrzelost, když vidím svou asistentku Kate, která se tváří...

Zděšeně.

Napřímím se a na chvíli na bloncku zapomenou. „Co se děje, Kate?“

Polkne a nervózně se podívá na ženu vedle mě. „Všude tě hledám. Nebereš hovory...“

„Sakra, zapomněl jsem po poslední schůzce vypnout režim Nerušit,“ řikám a vytáhnu mobil z kapsy. Samozřejmě tam visí čtyři nepřčtené textovky a tři zmeškaná volání, vše od Kate.

Čtu první textovku a dělá se mi nevolno. Při druhé moje srdce vynechá úder.

Vzhlednu ke Kate a už chápů její vyděšený výraz. „Jsou tu z SEC?“

A sakra.

SEC neboli Komise pro kontrolu cenných papírů je státní hlídací pes na obranu proti finančním zločinům, jenže ne takový ten drsnácký a užitečný hlídací pes.

Ne, SEC spíš připomíná ňafajícího pejsánka, který je odhodlaný kousat kotníky, všude kadit, být veskrze příšerná otrava a kromě svého přespříliš nafouknutého ega neskýtat nikomu žádný přínos.

„Po kom jdou?“ ptám se.

Ale vlastně to už vím. Pracuju s Kate dost dlouho, abych z výrazu v jejím obličejí vyčetl, že něco není v pořádku.

Jdou *po mně*.

A když se bezejmenná bloncka vzadu za mnou ledabyle napije svého kafe, najednou mi docvakne, proč se Kate tváří tak zděšeně.

Nejde jen o to, že mě bude prošetřovat SEC...

Jde o to, že jsem s jejich vyšetřovatelkou právě flirtoval.

Pomalů se otáčím, čelím té ženské a ona se ani nesnaží skrýt pobavení. Zastrčí složku do podpaždí a konečně vystrčí ruku, aby se představila.

Ze zvyku jí potřesu pravicí, ale když se naše oči setkají, v útrokách se mi usazuje led. Fantazie o hodné knihovnici je tatam a vystřídá ji moje noční můra: Komise pro kontrolu cenných papírů.

Zeširoka se usměje nad mými zjevnými rozpaky. „Těší mě, pane Bradley. Já jsem Lara McKenzieová z SEC. Pro vaši informaci: budu prošetřovat možnost, že jste zneužíval informace v obchodním styku.“

2

LARA

1. týden: pondělí odpoledne

Je špatné, že jsem se tím tolik bavila? Možná.

Je správné, že to chci oslavit šampaňským?

Ano, pokud nebudu pít sama.

Vytáhnu mobil a posílám textovku své nejlepší kamarádce/spolubydlící, která nejenže má pokaždé chuť na šampus, ale její status modelky na volné noze znamená přinejmenším padesátiprocentní šanci, že bude mít v pondělí v půl čtvrté volno.

Šťastná hodinka? píšu a nádavkem připojím emotikon se šampaňským.

Gabby okamžitě odpoví: Kdo jsi a jak jsi ukradl telefon mé nejlepší kamarádky?

Obrátím oči v sloup. To jsem já, Gab.

Dokaž to. Jak jsme se seznámily?

Tampon podaný pod kabinkou záchodu v podniku Boca.

Super, nebo light?

Probůh, chceš si dát drink, nebo ne?

Tohle je POPRVÉ, co mě textovkou zveš na drink před šestou. Pochop mou skepsi.

Na tom něco je. Práce v Komisi pro kontrolu cenných papírů mi tak docela neumožňuje pružnou pracovní dobu a popíjení v průběhu dne.

Upřímně řečeno, dost možná je to nejméně sexy práce na téhle planetě. Ale dělám ji dobře a je to nezbytný krok na mé cestě k vysněnému cíli:

FBI.

Mám to krvi – táta i máma jsou agenti.

A já budu *taky* agentka, jen co si odkroutím nějaký čas v SEC. Abyste tomu rozuměli, táta je u národní bezpečnosti a máma dělá vědu a výzkum, takže mi žádný z nich nemůže v cestě za kariérou pomoci, přestože pracují pro stejnou firmu.

Já se chci dostat do oddělení hospodářské kriminality. Chci se zabývat krádežemi uměleckých děl, řešit Ponziho schémata a stíhat vychytralé zločince, kteří dennodenně převrátí naruby život tisícovkám lidí a nemají ani špetku výčitek svědomí.

Ale... Chci se k tomu *dopracovat* sama... ne tak, že mamka nebo taťka někam brknou. Dělat nějakou dobu pro SEC je stejně dobrá cesta jako každá jiná, potřebuju jen velký průlom, abych upoutala pozornost v akademii Quantico.

A v SEC se proslýchá, že případ Iana Bradleyho je právě ten, co všechno změní.

Proto ten šampus.

S Gabby se domluvíme, že se za půl hodiny sejdem ve vinárně kousek od našeho bytu v Lower East Side.

Strčím telefon zpátky do kabelky a ještě pořád se usmívám nad nečekaným zážitkem, pohledem do tváře Iana Bradleyho, když se tu zprávu dozvěděl. Víím, že to zní hrozně radovat se z chvíle, kdy někomu docvakne: *mám průser*, ale věci se mají takhle. Muži z Wall Street... jsou zkrátka... vlastně to ani nedovedu vysvětlit.

Jako by nebyli skuteční.

Z objektivního hlediska samozřejmě víím, že dýchají kyslík a krvácí červeně (ačkoli bych se nedivila, kdyby někomu z těch, s nimiž jsem se seznámila někdy v pátek večer, tekla z rány jednosladová skotská).

Jsou příšerně sebevědomí, přesvědčení, že žijí v úplně jiné dimenzi než my ostatní.

Tady je příklad:

Gabby šla minulý týden k jednomu makléři, který měl v obýváku svého penthousu koncertní klavír značky Steinway. Když se zeptala, jestli na něj hraje, odpověděl, že se kláves ani nedotkl. Jeho dekoratér mu prý piano doporučil „kvůli efektu“.

Pardon, můžeme se u toho na chvíli pozastavit?

Ve městě, kde žiju, jsou lidé, jejichž „efektní dekorace“ stojí víc než dvojnásobek mého ročního platu.

Nejspíš je to opak snobství, ale *probůh*.

No nic.

Oficiálně mám rozjet vyšetřování až později v průběhu týdne, ale z hlediska statistiky se Ian zneužitím informací pravděpodobně provinil do puntíku tak, jak náš zdroj tvrdí. Patří k nejlepším v jedné z největších firem. Což znamená nejvíc peněz. Nejvíc peněz znamená, že někdo může nejvíc ztratit... a taky může nejvíc získat. A tudíž je v největším pokušení podvádět.

Ian je taky přesně to, co jsem čekala. Jeho fotka na webovkách společnosti je v podstatě ekvivalent ilustrační fotografie makléře z Wall Street – drahý účes, drahý chrup, drahý oblek, drahé opálení.

Při osobním setkání byl ještě víc...

Prostě... až moc všeho. Příliš vysoký. Příliš šarmantní. Příliš mužný.

A taky... senzační. Absurdně úžasný, vážně, tak moc, že vás z toho *bolí oči*.

Jenže o tom ví.

I kdybych ho nevyšetřovala, to jeho balení by na mě neplatilo. Tihle týpci nejsou nic pro mě. Na jejich oslňování a napařování nemám trpělivost a oni zas nemají čas na moje pravidla a strukturu.

Je tedy Ian Bradley sexy? Ano. Moc. Jenže já nepotřebuju někoho, kdo je sexy. Spokojím se s někým trochu obyčejným, dokonce i krapet nudným, hlavně aby mi byl oddaný. S někým, komu nebude vadit, když se budu babrat s novým případem nebo strávím sobotu aktualizováním své žádosti o přijetí do Quantica.

Profesní život má přednost před osobním. Je to taková malá dohoda, kterou jsem sama se sebou uzavřela, jakmile jsem si přiznala, že žonglovat s obojím nezvládnou.

Vykročím k podzemce a vtom uslyším, jak nějaký mužský hlas volá moje jméno.

Otočím se a uvidím, že z otočných dveří Wolfe Investments vyšel Ian a míří přímo ke mně. Semknu rty, nelíbí se mi, že mě takhle překvapil, a musím zastavit na fleku, místo abych pokračovala v cestě.

Překvápka nemám ráda.

Ti, které vyšetřuju, se mi obvykle za každou cenu vyhýbají. Skutečnost, že Ian porušuje pravidla, je už teď předzvěstí, že proces vyšetřování nepůjde předvídatelně.

A předvídatelnost *mám* ráda.

Práce je ovšem práce, takže nasadím do obličeje profesionální úsměv, ale když se ke mně Ian Bradley blíží, pocítím zvláštní ostražitost. V kanceláři sršel vtípnými průpovídkami, čísel z něj povrchní šarm a playboyská sebejistota. Jenže tenhle Ian... Řekněme, že už chápu, proč on a jeho skupina ve Wolfe Investments dostali přezdívku Vlci z Wall Street – jsou šíleně sexy, hrozně bohatí a známí tím, že dostanou přesně to, co chtějí, a důsledky jsou jim fuk.

Ian si nasadí sluneční brýle a schová oči, o nichž vím, že jsou pronikavě modré. Zastaví se přede mnou o chlup blíž, než je nutné, ale odmítnu udělat krok dozadu.

Probůh, hezky voní. Mužně a draze. Fakt otravné.

„No ahoj,“ říkám a věnuju mu zcela standardní „SEC úsměv“.

Neusměje se na oplátku, a přestože má na očích sluneční brýle, jsem si čím dál jistější, že mám co do činění s úplně jinou verzí Iana Bradleyho, než byla ta, s níž jsem se setkala před deseti minutami. Nebezpečnější verzí.

„Udělal vám to dobře?“ ptá se tiše.

Přestanu se usmívat. „Co prosím?“

„Ta hra, co jste tam předvedla.“ Pohodí hlavou směrem ke kanceláři. „Bavila jste se?“

„Vlastně ano,“ odpovím a vzdorovitě zvedám bradu.

Přistoupí blíž a cítím, že z něj sálá hněv. „Jak si to sakra představujete? Přijít do mé kanceláře, flirtovat...“

„Flirtovat?“ přeruším ho zuřivě. „Jen jsem se snažila nalít si pitomý hrnek kafe. To vy jste se choval jako donchuán.“

„Nehodlám se omlouvat za to, že pozvu atraktivní ženu na drink,“ odsekne.

Ušklíbnu se. „Lichotky si nechte pro někoho, kdo o ně má zájem.“

Potřeše hlavou. „Jestli vám tohle připadá jako lichotka, máte hodně tristní milostný život, slečno McKenzieová.“

Ta trefná poznámka trochu zabolí, ale překousnu to a přistoupím blíž. „Rovnou si něco ujasněme, pane Bradley, v zájmu nás obou. Myslíte, že jste první frája z Wall Street, který se domnívá, že se nechám ohromit širokými rameny a ohranými řečičkami tak, abych ztratila svou ženskou hlavinku a přehlížela všechno nekalé jednání? Myslíte, že jste první, kdo tohle považuje za hru, v níž může vyhrát slizké svádění?“

Otevře pusku dokořán. „Co... cože? Slizké svádění? Blbost!“

Nevšímám si jeho námitky a pokračuju ve své tirádě. „Být ženou v dnešním světě není snadné a být ženou v SEC je ještě mnohem těžší. Ale teď chci, abyste mě pečlivě poslouchal, pane Bradley. Těší mě pracovat pro orgán, který hájí spravedlnost. Jsem ráda, že co se týče světa obchodu, akcí a peněz, nikdo nesmí překračovat zákon. Ani taková hvězda jako Martha Stewartová a rozhodně ne vy.“

Couvne o krůček dozadu a překříží paže. „Vinen, dokud se neprokáže nevina, takhle to chodí.“ Přes tmavé brýle mu nevidím do očí, ale cítím, že v nich plane hněv.

Otvírám pusku a chci něco odseknout, ale jeho komentář se mi zařízne do svědomí jako střihnutí do tenoučkého papíru. Možná má trošku pravdu. Ze zkušenosti vím, že zvěsti o zneužití informací se skoro vždycky potvrdí, ale z toho ještě neplyne, že můžu něco předpokládat.

„Mou prací je zjistit pravdu,“ procedím přes zaťaté zuby.

„A když pravda není to, co chcete slyšet?“

„Jak to myslíte?“

Nakloní se ke mně a vidím, že má na zarputile vystrčené bradě lehounký stín tmavého strniště.

*Sakra, opravdu hezky voní. Co je to, santalové dřevo? Cedr?
Pot George Clooneyho?*

„Myslím, že *chcete*, abych byl vinen,“ zabručí potichu.

„Proč bych to chtěla?“

„Máte hrdinský komplex,“ pokračuje. „Jste odhodlaná spasit svět, i kdybyste si musela vymyslet vlastní padouchy.“

„To je směšné,“ odfrknu.

„Opravdu?“

Opravdu?

Znám tohoto chlápka všehovšudy asi tak tři minuty a z nějakého důvodu mě už podruhé donutil pochybovat o sobě. Ten pocit je neznámý a velice otravný.

Stejně jako muž přede mnou.

Věnuju mu chladný, přezíravý úsměv. „Aha, chápu. Pozvání na drink nezabralo, takže se to snažíte skoulet jinak. Dostat se mi do hlavy.“

K mému údivu se zazubí a všechny stopy dřívější urputnosti mizí. „Funguje to?“

„Dostat se mi do hlavy? Ne.“

„A co svádění?“

Rozhodím paže do stran a odolám nutkání obrátit oči v sloup. „Ani teď se nezdá, že by se o mě pokoušely mdloby. Muži podezřelí ze zločinu nejsou můj typ.“

Očekávám, že na mě bude vrčet, ale nasadí ještě širší úsměv, i když působí břitce. „Tak se těším na den, kdy se mi budete muset podívat do očí a říct, že jsem nevinen.“

„Pokud jste nevinen, určitě to udělám,“ odpovím.

„Ale myslíte si, že nejsem.“

„Jak říkám, je mou prací to zjistit.“

„Bezva. Až to pro mě dopadne dobře, možná mě na drink pozvete vy.“

„Každopádně.“ Ani se nesnažím maskovat sarkasmus.

Promne si bradu a prohlíží si mě, zavrtí hlavou a odvrátí se. „Nashle, slečno McKenzieová.“

Až do smrti to budu zapírat i sama sobě, jsem ale zklamaná, že se neotočil a neohlédl se po mně, protože já nemůžu odtrhnout oči od jeho vzdalujících se zad.

Zad, která jsou příliš široká, příliš svalnatá, příliš...

Ech!

Otáčím se na podpatku a mašíruju pryč, potřebuju šampaňské víc než kdy jindy.

Drink s Ianem Bradleyem, jasně. Umíte si to představit?

I kdyby nebyl vinen, tohle se nestane.

A pokud je...

Řekněme, že ho rozhodně nebudu navštěvovat v kriminále, ačkoli vím, že by mu to v oranžové kombinéze *fakt* seklo.

3

IAN

1. týden: úterý dopoledne

„Iane. Jsem pro vás připravená.“

A sakra. Tohle je poprvé – poprvé v mém životě, kdy se mi přičí slyšet, jak mi nějaká žena říká, že je pro mě připravená.

Vstanu a stihnu koketně mrknout na Carlu, u Wolfeho dlouhodobě hlavní asistentku vedení. Taky mrkne, ale moc mi to nepomůže zklidnit nervy, když vcházím do kanceláře.

Ne že by mi šéfové vadili. Pokud vím, nemám s autoritami potíže – to spíš trápí mého kámoše Matta Cannona. A co se týče nadřízených, ten přímo nade mnou je fajn. M. D. Joe Schneider (generální ředitel, ne nějaký doktor, i když se pro ně používá stejná zkratka) je sice tvrďas, ale slušný chlap. Jasně, je to ten typ chlápka, který při koktejlových večírcích není moc oblíbený, protože neumí mluvit o ničem jiném než o práci. Ale v kanceláři budí respekt a to mi úplně stačí.

Dnes ale nejednám s Joem. Nebo přinejmenším ne pouze s Joem.

Dnes jednám s jeho šéfy, CEO – výkonnými řediteli společnosti.

Se Samem a Sam Wolfeovými (ano, čtete správně) jsem se setkal několikrát. Mají mě rádi. Jsem jejich želízko v ohni, žhavé aktivum, největší přínos. Vědí o tom a vím to i já. S nadřízenými se osobně vídám na vánočních večírcích, benefičních akcích a čtvrtletních schůzkách, takže s nimi trávím spoustu času.

Jenže tentokrát to probíhá úplně jinak. Vejdu a nic, žádné řečičky, žádné plácání po zádech, žádné úsměvy od ucha k uchu. Jsem si až moc vědom jejich zachmuřených tváří a toho, že v místnosti visí napětí.

Jak by taky neviselo. Komise pro kontrolu cenných papírů alias SEC ráda skýtá iluzi, že drží Wall Street za koule, ale Wolfeovi mají dobrou pověst a daří se jim vyhýbat se její pozornosti – povětšinou. Děsně se mi příčí, že jsem to právě já, kvůli komu se poprvé po letech na firmu zaměřil SEC radar.

A úplně nejotravnější je, že ani nevím, o co sakra jde.

Měl jsem příležitost se to dozvědět – jít na tohle jednání vyzbrojený podrobnostmi případu a třeba i strategií jak se v té záležitosti bránit. Stačilo jen správně to s Larou McKenzieovou sehrát, když jsem ji odchytil včera venku.

Podělal jsem to.

Nejenže jsem z ní žádné podrobnosti nevytloukl, zapomněl jsem to zkusit. Ty velké oči za brýlemi mě kurevsky vytáčely. A k tomu ta vyřídilka, upnutá sukně...

Někdo si odkašle, kývnu hlavou na Joea a posadím se ke stolu proti Samovi a Sam.

Je to děsivá dvojka.

Předně jsou to manželé.

Pouhých pár dní poté, co zdědil titul CEO po svém tatíkově, se Samuel Wolfe junior oženil se Samanthou Barryovou, společnicí z konkurenční firmy, a vytvořili jeden z nejbohatších a nejmocnějších párů světa.

Po dlouhé chvíli ticha si Sam – Samova žena – stoupne. „Kašlu na to. Kdo si dá whisky?“

Whisky, gin, cokoli. Kdyby mi nabídla třeba i střík z bílého vína, souhlasil bych.

Joe a Samathin manžel souhlasně přikývnu, že se taky napijí. Evidentně nejsem jediný, kdo je ve stresu.

Po čtyřech štědrých dávkách bourbonu přejdou rovnou k věci.

„Myslíme si, že jim jde o J-Conn,“ oznamuje Samantha.

Chvíli trvá, než mi docvakne, o čem mluví, a když už chápu, cítím stejnou měrou podráždění a údiv.

J-Conn je technologická společnost, která zkrachovala a připravila spoustu lidí o spoustu peněz. Mě ne. Ani moje klienty. Prodal jsem jejich akcie těsně předtím, než to s J-Connem šlo do kytek, a nedostal jsem kopanec do koulí jako všichni ostatní.

Jak si umíte představit, kdekdo se ptal, jak jsem to sakra mohl vědět, ale nikdo mě zpříma neobvinil, že jsem dostal tip.

Až teď.

Joe sdílí mou nevěřičnost. „J-Conn? To bylo skoro před rokem. Proč teď?“

Hlavou se mi zběsile honí myšlenky.

Chápu, proč se tomu po krachu v J-Connu lidi podívali – tehdy se spálili dokonce i Matt a Kennedy, a ti jsou v branži nejlepší.

V tomhle případě jsem je prostě... strčil do kapsy.

Po několika měsících, kdy se proslýchalo, že J-Conn ohlásí „převratnou“ technologii, a všichni jsme čekali, kdy

to přijde, jsem usoudil, že jsou to kecy. Ostatní kupovali drahé akcie a já v tu chvíli prodal.

Což bylo hrozně riskantní, ale tehdy se to vyplatilo.

Říkejte tomu intuice nebo třeba důvtip – sakra, bral bych, i kdybyste řekli, že jsem měl z pekla štěstí. Ale odmítám tvrzení, že jsem podváděl.

„Můžeme jen předpokládat, že v SEC získali nové informace,“ říká Sam. Zdá se, že opatrně volí slova, a nedívá se přímo na mě. „Nevíme jistě, že jde o J-Conn, ale o Ianovi a té transakci se šeptá celé měsíce.“

„Není to víc než obyčejná šuška,“ namítnu. „Žádné nové informace nemají, není o čem informovat. Nic jsem...“

Samantha rychle zvedá ruku. „Zadrž.“ Vydechne. „Jane, patříš k našim nejlepším lidem, ale kdybychom museli svědčit...“

Zavírám oči. *Svědčit*. Tohle se snad nemůže dít.

„Chápu,“ říkám tiše. „Hodnověrné popření.“

Ještě k tomu nedošlo, ale... mohlo by, a dělá mi to starosti.

Utěšuje mě jedině to, že SEC je dosud ve fázi neformálního šetření. Kdyby ne, Lara McKenzieová by včera nepřišla na zdvořilostní návštěvu. Přinesla by obsílku. Neformální fáze je dobrá, znamená to, že ještě nemají důkazy, které potřebují, aby proti mně rozjeli případ se vším všudy.

Špatné na tom je, že mi *nemusejí* sdělovat detaily o mém „zločinu“.

Vjedu si rukou do vlasů. „J-Conn?“ tážu se nevěřičně znovu. „Vážně?“

Samantha vzdychá a krčí rameny, daří se jí zabalit ránu pohrdání do malých gest. Kdybych měl Samanthu Wolfeovou popsat jedním slovem, nazvu ji drsňačkou. Je jí něco přes padesát, atraktivní žena na způsob vytrřibené vizáže a dokonalé rtěnky.

Manžel k ní tvoří protiklad, přinejmenším vzhledem. Má malou postavu, na hlavě se mu dělá pleš, a jakkoli je jeho šlajfka rovná a oblek jakkoli drahý, vždycky působí trochu pomačkaně.

Sam si odkašle. „Už brzy se dovíme s jistotou, jak se věci mají. Víte, jak tyhle věci probíhají. Poznáme, po kom slečna McKenzieová jde, už podle toho, s kým mluví a jaké otázky klade.“

„Ujistili jsme ji, že s ní budeme po všech stránkách spolupracovat,“ pokračuje Samantha a zabodne do mě pohled.

Instrukce jsou jasné: *bud' hodný*.

Promnu si rukama obličej. Jsem otrávený až běda. Objektivně vzato vím, že lidé z SEC dělají svou práci. Chápu jejich funkci, dokonce ji můžu respektovat. Jenže tohle mi připadá jako hon na čarodějnice. Sakra, můžou sem nakráčat a žádat, ať s nimi spolupracujeme, a přitom nám ani neřeknou proč, kdy nebo co...

Nechci být hodný.

Chci bojovat, krucinál.

Joe jako by mi četl myšlenky. „Musíme to nechat vyšumět, než z toho bude formální vyšetřování, Iane. Nejlepší způsob jak to udělat, je...“

„Nebránit se? Dát jim, co chtějí, na základě nepodložených obvinění?“ Nenamáhám se zamaskovat vztek.

A oni se mě nesnaží uklidňovat.

Následuje pregnantní pauza, než zase někdo promluví.

„Iane, jsi u nás dlouho,“ říká Sam a napije se whisky. „Mámě tě rádi. Považujeme tě za přítele.“

„Nápodobně,“ zavrčím a přikývnu.

„Máme nejlepší právní zástupce v téhle branži,“ prohlásí Samantha. „Jejich úkolem je ochránit společnost a všechny, kdo k ní patří, včetně tebe.“

Podívám se jí do očí. „Ale?“

„Ale,“ odpoví a trochu se pousměje, „Kdybys to byl buď ty, nebo společnost...“ Pohlédne na manžela.

„Musíš si vzít nezávislého poradce, Iane. Ve vlastním zájmu,“ sdělí mi Sam.

Což je rozumná rada. Ať už jsou právníci Wolfeových jakkoli dobří, pokud se SEC rozhodne něco mi přišít, společnost udělá to – a taky by měla –, že se ode mě odřízne a zamezí mi tím přístup ke svým právníkům.

Musím mít vlastního.

Tohle už vím. Víím to od chvíle, kdy Lara McKenzieová pronesla slova „SEC“ a „vyšetřování“. Ale slyšet ta slova od mého šéfa znamená, že je to reálnější. A vážnější.

Joe mě solidárně praští do ramene, ale je to prázdné gesto. Nejsem si jistý, co mě štve víc, jestli fakt, že si žádný z nich není jistý mou nevinou, nebo zřetelný pocit, že kdybych nebyl, hodí mě přes palubu.

Sam si odkáše a dojde mi, že jednání skončilo. Udělali všechno, co se dá, řekli vše, co k tomu mohou říct. Taky si kryjí vlastní zadky a s předstihem mě férově varovali, čehož si nejspíš cením.

Odstrčím sklenku a vstanu. „Díky za čas. A whisky.“

„Řekli bychom v téhle situaci komukoli totéž,“ ujistí mě Samantha, stoupne si a nakloní se přes stůl, aby mi potřásla rukou.

Přikývnu a potřesu si rukou s ní i se Samem.

„Stavím se pak u tebe,“ prohodí Joe, který má zjevně v úmyslu zůstat a mluvit se Sam a Samem.

„Jasně.“

„Iane.“ Znovu se otáčím k Sam neboli Samově ženě. „Ponechali jsme slečně McKenzieové po dobu šetření přístup k západní zasedačce na tvém patře. Pomohlo by, kdyby ses choval vstřícně a líbil se jí.“

Na tohle se nenamáhám odpovědět. Teprve když se vrátím do své kanceláře a zavřu dveře, pocítím zlost.

Ne na Sama ani na Sam. A ne na Joea.

Nikoli, moje zlost má velice specifický terč. Upírá se k brýlaté blondýně z SEC a hlavně k tomu prolhanému prevítovi, který ji na mě poslal.

Zavřu oči, semknu víčka a snažím se zaplašit paniku. Nemůžu se bránit, když ani nevím, s kým bojuju a proč. Nedřel jsem tak tvrdě a nedostal se tak daleko, jen aby se kolem mě všechno sesypalo kvůli blondaté nelítostné kačeně, jíž našeptává do ucha nějaký lhář.

V kapse mi zabzučí telefon a ať volá kdokoli, mám chuť nechat to být, jenže pak uvidím jméno. Patří jedinému člověku, kterého nemůžu ignorovat.

Zhluboka se nadechnu, abych zklidnil rozbouřené emoce, a přijmu hovor. „Ahoj, Dave.“

„Ahoj, chlapče.“

Usměju se. Od mých čtrnácti, kdy se mě Dave Coving ujal, uplynuly skoro dvě desítky let, ale pořád ještě jsem pro něj „chlapec“.

„Co se děje?“ zeptám se, klesnu do křesílka, otočím se a vyhlédnu do deštivého rána. Ovšemže prší. Potřebujeme už jen zlověstné hřmění a ocitnu se v jednom z těch pitomých dramát z Netflixu.

„Telka je rozbitá.“

Promnu si čelo. „Něco do ní narazilo?“

Dave zakašle a ten zvuk přeroste v ohavný kuřácký kašel, při němž sebou šklubnu. „Flaška,“ říká, když se kašel zklidní.

Obrátím oči v sloup. *Šokující.* „Phillies prohráli?“

„Jde to s nimi z kopce,“ zabručí. „Sudí byl nefér a ruply mi nervy.“